

INDIANKLUBBEN i SVERIGE
c/o Bertil Thörn
Bendzgatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org
kontakt : info@indianklubben.org
Plusgiro: 32 57 43 - 3
tel : +46 42 29 13 61
mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar nr 22, 2012

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

utgivningsdatum: 2012-12-06

SNART JUL!

Ja, så har vi klarat av Första Advent - och det gick bra... Vi kan redan de flesta julsångerna utantill, men vi får väl stå ut med dem ett tag till. Luciapärsen återstår ju... och det ska ni veta, tomten har det minsann inte så jökla lätt han heller numera... Han har ju till och med fått lov att skaffa sig bodyguards...

Nu tror jag faktiskt att jag nog kommer att hinna med ännu ett informationsutskick innan Stora Tomtedagen, så vi behöver kanske inte säga så mycket mera om julfirande och julhälsningar i det här utskicket.

Inte heller har Mayaindianernas förutsägelse om Jordens undergång slagit in... ännu... Men det är ju några dagar kvar än innan december är slut, så det är väl bäst att vi håller oss beredda. Det lär vara vid Vintersolståndet, den 21 december, som det smäller. Så skynda er att läsa ut era indianböcker åtminstone, så att ni inte har köpt dem i onödan! Det vore ju förargligt...

Men det finns ett sätt att undvika det hela. Gör som jag - ta fram almanackan och en sax och klipp helt enkelt bort fredagen den 21:a, så att dagen inte finns! Det borde gå... Å andra sidan missar ni då årets sista informationsutskick från den här, (nästan) världsberömda intresseorganisationen, Indianklubben, som är planerat att komma ut just den dagen. Och då går ni ju miste om något av det här årets händelse! För vem vet vad det kommer att stå i det numret?!... Vi kanske avslöjar vem det är som är tomten... Det vore väl ett scoop... eller... ?

UPPMANING

Det händer fortfarande då och då att jag får signaler om att den Epostadress jag använder till er inte längre fungerar. Eller att utskickade tidningar kommer tillbaka med uppgift om att adressaten är obekant. Vad gäller Epost så säger felsignalen ibland att meddelandet inte kunde skickas till er adress på grund av att er brevlåda / inkorg är full. Se därför till att:

- Ni rensar i er inkorg med jämna mellanrum
- Om ni byter Epostkonto, att ni meddelar mig er nya Epostadress
- Om ni flyttar, att ni meddelar mig er nya (snigel)postadress

Det här är inte svårt. Det räcker så bra med ett enkelt och kort Email. Eller Postens flyttkort. Eller varför inte med ett trevligt vykort. Det behöver inte vara några långa förklaringar eller långa texter som kräver tankemöda att fundera ut. Bara kort och gott ett meddelande om att ni har en adressändring. Jag tackar så mycket på förhand!

ÅRETS SISTA TIDNINGSNUMMER

Vårt vinternummer är för närvarande hos tryckaren och har varit så nu i ett par veckor. Men jag vet att han har väldigt mycket att göra nu så här inför julen, då många föreningar ska ha julfester och allt vad det är. Så det kanske dröjer lite innan jag har fått tidningarna och kan påbörja distributionen ut till er. Men jag är tämligen övertygad om att ni ändå ska ha tidningen innan jul i år. Och anmodan om att förnya era medlemsavgifter har jag ju redan skickat ut, så det behöver jag inte bekymra mig om den här gången. Många har också anammat idén och redan betalat. Det tackar vi för!

PRENUMERATION PÅ VÅR TIDNING

Jag märker allt som ofta, att ni inte har klart för er hur länge er prenumeration på vår medlemstidning varar. Jag får också frågor om vad det kostar. Och det trots att jag alltså nyligen

har skickat ut betalningsuppgifter till alla som är i den situationen, att den löpande prenumerationen går ut vid årsslutet. Kom ihåg att titta på adressetiketten på kuvertet, när tidningen kommer. Där står det hur länge er prenumeration räcker.

Kostnaden för en prenumeration är:

- För 1 år (2013) 170:- SEK 4 tidningar
- För 2 år (2013 - 2014) 305:- SEK 8 tidningar
- För 3 år (2013 - 2015) 420:- SEK 12 tidningar

De här uppgifterna finns också på vår hemsida, vars adress finns i ingressen till det här utskicket. Där finns också vårt Postgironummer, som är 32 57 43 - 3.

NI FÅR GÄRNA HJÄLPA TILL - ÄNNU MERA

Vi har några trogna medlemmar som brukar hjälpa till med ett och annat från tid till annan. Det är jag oerhört glad och tacksam för. Dels för att det lättar min arbetsbörda, men framför allt för att det ger lite variation i ordflödet och ämnesvalet, såväl på dessa sidor som i tidningen. Det här var faktiskt en av grundtankarna när vi startade den här verksamheten en gång i urminnes tid.

Nämligen att tidningen skulle vara ett forum där medlemmarna själva kunde publicera sig. Det är annars inte så lätt idag att göra det med kritiska bok- och tidningsförlag, som krasst bara söker material som man tror ska sälja.

Finessen med vårt forum var, att det dessutom inte ställdes några direkta krav på texternas utformning, förutom att det skulle vara ämnen som berörde Nordamerikas Indianer på ett eller annat sätt och att det självfallet skulle var vederhäftigt och inte bara vara fria fantasier.

Så alla ni som tycker det skulle vara skojigt att skriva lite egna små (eller stora) artiklar, men som tycker att ni inte kan uttrycka er i ord och text, här har ni chansen. Hör av er, så kommer vi överens om vad ni vill åstadkomma. Det tekniska när det gäller layout, textuppbyggnad, rättstavning och sådant hjälper jag till med. Faktagranskning och generell bedömning av materialets "lämplighet" förbehåller jag mig även rätten att kontrollera. Så ni behöver inte vara rädda för att ni inte klarar av att skriva material som skulle platsa. Vi har heller aldrig utgivit oss för att vara något "vetenskapligt" forum och vi lägger till exempel sällan jobb på att bifoga förklarande noter eller källförteckningar, även om det ibland skulle vara önskvärt. Vi är alltså i första hand glada amatörer som ska tycka det är spännande och skojigt med allt "indianskt".

HJÄLP MED MATERIAL TILL INFORMATIONSBLADET

Jag trodde inte det skulle vara möjligt att hålla en så regelbunden utsändningstakt på det här informationsbladet som det faktiskt blivit under det här året. Ändå är jag inte beredd att utlova att det alltid ska komma ett nytt var annan fredag, även om det kan ses som en ambition.

Det stöd jag har fått i form av uppmuntrande omdömen har naturligtvis hjälpt till för att vi kunnat vidmakthålla den här rutinen. Jag vill tacka alla som på det sättet har hjälpt till och stöttat arbetet. Om man känner att produkten är uppskattad och till någon nytta så är det självklart en drivkraft till att fortsätta.

Men ni skulle också kunna hjälpa till även rent praktiskt med skrivet material som vi skulle kunna ha med i utskicket. Så förutom att ni naturligtvis kan skriva tidningsartiklar, så tar jag gärna emot tips och notiser som kan vara lämpliga att förmedla via det här bladet. Det kan vara saker som till exempel:

- Tips om saker som ska hända och som kan vara av intresse för andra medlemmar
- Naturligtvis även saker som redan har hänt och där det kan finns anledning att berätta om hur det var och vad det innehöll
- Nya böcker, eller filmer, som ni får nys om
- Gärna göra egna recensioner av böcker ni har läst, eller filmer ni har sett, museer ni har varit på, personer ni har träffat
- Ni får gärna hjälpa mig att bevaka indianvärlden, via alla de nyhetsmedia som finns världen över och inte minst då bland indianernas egna tidningar. En lista över sådana finns på hemsidan.
- Tipsa oss gärna om intressanta Internetlänkar som innehåller material som andra medlemmar också kan vara intresserade av
- Berätta om era reseminnen - sådana som har kopplingar till det indianska på något sätt
- Ge oss också tips om resmål i Indianland - inte minst hur man tar sig till lite mera obekanta platser.

Som ni ser finns det mängder av uppslag som ni, var och en, skulle kunna hjälpa till att bidra med. Och säkert har ni egna idéer utöver det här, som skulle vara intressanta.

Ställ också gärna frågor om saker ni undrar över, eller vill veta mera om. Vi har ju flera gånger försökt få igång någonting som skulle likna en insändarspalt, men egentligen aldrig lyckats. Här, med en fortsatt regelbunden och tätt återkommande utgivning, skulle det kanske gå lättare. Om en fråga väl blir väckt så kan sedan många vara med och tillföra information och synpunkter och kanske kan en sådan dialog leda fram till nya frågor och därmed ett ökande kunskapsutbyte. Se det alltså inte som att ni ställer frågor enbart till mig och att det bara är jag som ska svara. Jag är säker på att det här skulle kunna bli bra.

HJÄLP FÖR FRAMTIDEN

När jag nu ändå håller på och tigger om hjälp, så kan jag väl lika gärna ta steget fullt ut och påpeka, att ett sådant här ökat engagemang från medlemskretsen tveklöst skulle vara till gagn för vår verksamhets framtida överlevnad. Det är ju så med sådana här ideella verksamheter att de lever och blomstrar så länge det finns eldsjälar som driver på. Det är väl ingen överdrift att säga att jag hittills har varit den som kanske drivit på mest. Jag har själv varit medlem av INDIANKLUBBEN sedan 1965. Det har alltså hunnit bli 47 år! Och jag har hållit vår tidskrift igång i 32 år och avser att snart gå in i vår 33:e årgång. Jag tycker att det skulle vara tråkigt om verksamheten och tidskriften inte skulle kunna ha ett fortsatt liv efter mig. Men det förutsätter naturligtvis nya eldsjälar som är villiga att ta vid när den tiden kommer. Och för det behövs naturligtvis en inkörning. Låt den starta nu, även om jag naturligtvis inte tänker dra mig tillbaka så med en gång. Men åldern tar naturligtvis förr eller senare ut sin rätt, håret blir bara tunnare och tunnare och hjärnvindlingarna börjar att snärja in sig i varandra i en allt ökande takt. Men, självklart hjälper ni väl till... eller...?

Låter det här gnälligt? Kanske, men kan det bli annat när både HIF och AIK har visat att de är småpojkar, när de väl får vara med och leka med de stora pojkarna ute i Europa. Och det trots att Zlatan och Zlatan och **Zlatan** och **Zlatan** igen, har visat att det går att spela fotboll också här uppe i vintermörkret. Stackars England... Heja Sverige!!! Så nu får det vara slut på klagande och ojande. Nu går vi vidare med det som är vårt gemensamma intresse - nämligen information om vad som händer i den indianska världen.

POSITIVT OM URSPRUNGSFOLKS SPRÅK

Uppropet om hjälp med material till det här bladet slog igenom direkt, alltså till och med redan *innan* jag ens hade skickat ut det!!! Det är snabba ryck det... Från Ingvar Bergman kom en liten notis som ger positiva signaler om möjligheterna för ursprungsfolks språk. En liten artikel som han hittat i oktobernumret av tidningen "Språk".:

Pyttenspråk klättrar socialt

Små kulturer behöver inte ge upp sitt språk för att hänga med i utvecklingen. Tvärtom. Det hävdar lingvisten K. David Harrison, Swarthmore College, i Pennsylvania, USA. I sin enklaste form kan räddningsplanen bestå av en Facebooksida. Av de drygt 10.000 personer som talar språket ojibwa använder en fjärdedel Facebook.

Det är ett faktum som har fått forskare vid University of Michigan att satsa på en renässans för den språkgemenskap som fanns för 700 år sedan mellan folkgrupperna ojibwa, potawatomi och ottawa.

Ett mer krävande sätt att försöka bevara och utveckla små språk är att göra som Alfred "Bud" Lane den tredje. Han är den ende som fortfarande talar det athapaskiska språket Siletz dee-ni, och har läst in 14 000 ord till en ord-ljudbok på nätet.

- Det var mödosamt men verkligen värt besväret, säger han.

Lexikonet är en av åtta ljudordböcker som skapas just nu i projektet Enduring voices.

En annan räddningsinsats är samarbetet mellan ursprungsinvånarna i Nunavut-territoriet, i Kanada och mjukvarujätten Microsoft, som skapar olika versioner av Office-paketet på olika lokala språk.

Men frågan är om detta inte bara är en droppe i havet. Enligt prognoserna kommer mer än hälften av de 7000 språk som talas i dag att vara utdöda i slutet av det här seklet.

K. David Harrison är ändå optimistisk:

- Språkutrotning är inget ohejdbart, även om det är en stark trend.

Som en egen notering slutar Ingvar med anmärkningen:

P.s. Jag vet inte var de fick siffran 700 år ifrån. Under 1300-talet såg nog stamkonstellationerna helt annorlunda ut. Jag tyckte ändå att artikeln var lite intressant.

THE FRENCH CASTLE

Med en återkoppling till det förra informationsutskicket, ska jag återkomma med lite mera upplysningar om det stora stenhuset vid Old Fort Niagara. Det som fanns med i Robert Griffings målning "Departure at Daybreak", vilken ni nu kan köpa av Michael Lorentzen. (Se vidare nedan). Jag var lite petig och påpekade att den gode Griffing inte hade avbildat huset korrekt. Så därför kommer här en bild av huset, sett ifrån sjösidan och dessutom lite mera uppgifter om huset, som vi ju för övrigt besökte under resan i

augusti.

The Old Fort Niagara Castle, som också kallas "the French Castle", byggdes 1726 och kallades då "House of Peace", Fredens Hus, och det var ursprungligen tänkt att användas som en helt fredlig trading post. Åtminstone var det vad de dåtida herrarna, fransmännen, ville att indianerna skulle tro. Till en början verkade också allt tämligen lugnt. Men genom åren skulle här hända skrämmande saker och i dag betraktas det här huset som en av de mest hemsökta byggnaderna i västra New York. En plats där det sägs att man ofta kan höra hjärtskärande skrik och mystiska ljud, se oförklarliga ljussken och till och med träffa på ett huvudlöst spöke!

Enligt legenden ska det huvudlösa spöket vara en fransk officer, som förlorade sitt huvud i en duell. Hans kropp kastades därefter ner i en brunn i husets källare. Denna ofta omtalade varelse sägs nu gå runt i slottet, varje gång det är fullmåne, sökande efter sitt huvud. En reporter från tidningen Artvoice tillbringade nyligen en natt på slottet och intygar att han då, mitt i natten, hörde fotsteg från slottets nedervåning. Fotsteg som lät förvånansvärt likt stöveltramp från en officer, enligt reportern!

Tro't den som vill...

Men för att nu tänka på något mindre ruskigt, så vill jag ytterligare förtydliga mitt påstående från förra utgåvan, att Griffing på sin tavla inte hade avbildat slottet helt korrekt. Den översta bilden visar slottet från sjösidan, där kanoterna alltså befann sig på tavlan. Ni kan ju räkna skorstenarna - och då ska ni veta att det finns två till på baksidan, som vetter in mot gården. Och dessutom kan ni räkna det jag då, lite slarvigt, kallade "takfönstren". Det är naturligtvis inga fönster, de utbyggnader man ser högst uppe vid takfoten. Det är i stället kanonportar, med stora träluckor, som kunde öppnas när det var fara å färde. De nyckelhålsliknande öppningarna kunde användas för att sticka ut en muskötpipa igenom, men hela luckan kunde även öppnas, om man behövde ta till grövre manicker.

Den här påbyggnaden i trä allra högst upp, plockades faktiskt bort under 1812 års krig och ersattes med jordinvallade skyttevärn på den översta våningen, från vilka man underhöll ett våldsamt bombardemang av Fort George, som låg på andra sidan av Niagara River. Den påbyggnad vi ser idag har alltså kommit till efter 1812 års krig och har aldrig testats i strid.

CHANS ATT PRYDA SIN VÄGG

Ni har väl inte glömt bort att Michael Lorentzen erbjuder er att köpa ett par tavlor till att pryda era väggar med nu lagom till jul. Kanske en kul julklapp till er själva! Vi annonserade det här i det förra utskicket, men enligt Michael var det ingen som nappade på erbjudandet. Så vi tar det en gång till.

Den första av de båda tavlorna är en målning av Robert Griffing, som har specialiserat sig på Nordösterns indianer och deras historia och kultur. Tavlan har han kallat "**Departure at Daybreak**"

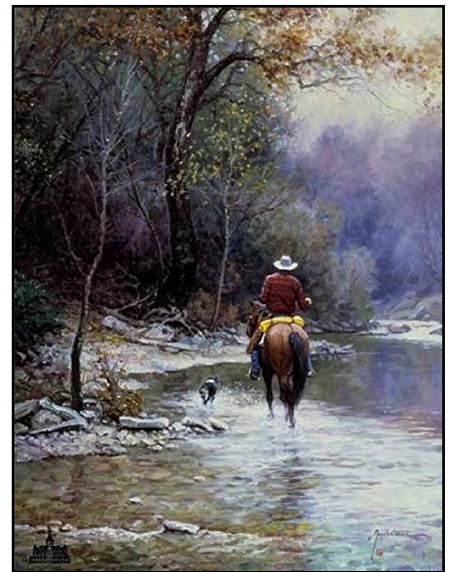
och föreställer en grupp indianer som i kanoter är på väg ut från Niagara River mot Lake Ontario, när de just passerar Old Fort Niagara, alltmedan morgondiset stiger från vattnet omkring dem. En mycket suggestiv bild.

Tavlan är en print på papper från en "Limited edition series" om 1250 stycken numrerade och signerade. En serie som numera är slutsåld. Tavlans mått är 27 1/2" x 16 3/8" (700 x 415 cm) och alltså oramad. Michael är beredd att sälja den för 1600:- SEK, vilket är ett bra pris.

Den kopia jag har lagt till här gör inte tavlan riktig rättvisa, då jag inte har något bra original att kopiera ifrån.

Den andra tavlan Michael nu erbjuder är inte en tavla med indianskt motiv. I stället är det ett rent Westernmotiv. Det är dessutom en så kallad "smallprint". Alltså i storlek ungefär med vår medlemstidning.

Tavlan kallas "**Bottom Creek Search**" och är målad av den välkände Martin Grelle. Tavlan är signerad och Michael har tänkt sälja den för 350:-. Formatet är 12" x 9" (30 x 23 cm) och är en signerad "open print" på papper. Den är alltså inte numrerad.

Är ni intresserade tar ni kontakt med Michael via ett mail till murbruketab@hotmail.com

NYTT MUSEUM

I Quebec, i Kanada, finns sedan ett år tillbaka ett nytt museum att hålla ögonen på. Ett museum som skapats av de Nordliga Creeindianerna i Kanada. Ska bli spännande att följa hur de lyckas fylla sin både säregna och spännande museibygnad med sin kultur och historia. Museet heter :

Aanischaukamikw Cree Cultural Institute
205 Opemiska Meskino, P.O. Box 1168
Oujé-Bougoumou, Quebec, Canada, G0W 3C0
Tel. (418) 745-2444 | Fax. (418) 745-2324
info@creeculture.ca
creeculturalinstitute.ca

Titta gärna in på deras hemsida <http://www.creeculturalinstitute.ca/>

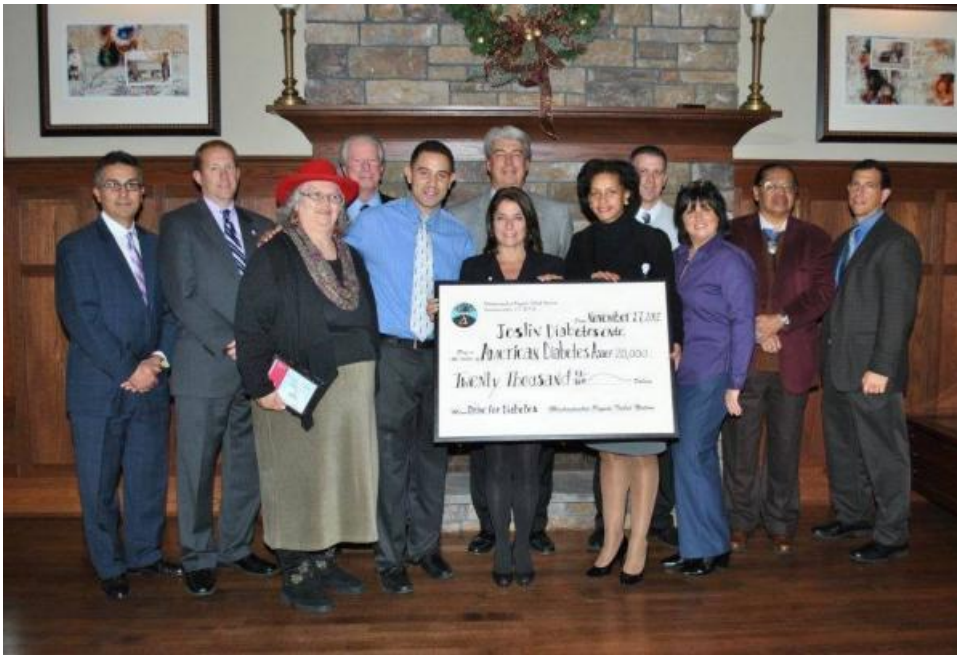
Den verkar vara bra. Och så har de fått till en spännande byggnad också. Museet finns alltså i Quebec, Kanada. Just nu är de ute på Internet och

efterlyser artefakter med broderier av piggsvinstaggatillverkade av indianstammen Northern Cree,

från området öster om James Bay, för att kunna visa upp i sitt nya museum. Ovan är ett exempel på vad de redan har.

MASHANTUCKET PEQUOT TRIBAL NATION DONERAR \$40,000 TILL DIBETESFORSKNING

Mashantucket Pequot Tribal Nation Chairman Rodney Butler, in the blue shirt, is surrounded by tribal members and representatives of the American Diabetes Association and the Joslyn Diabetes Center during the presentation of donations of \$20,000 to each of the organizations. (Courtesy Mashantucket Pequot Tribal Nation)

Diabetes är en folksjukdom som påverkar mer än 350 miljoner människor världen över. Det är alltså en regelrätt folksjukdomsepidemi, som härjar världen och medför svåra konsekvenser för de drabbade. Det är också känt att de amerikanska indianerna som folkgrupp är dubbelt så hårt drabbade som andra minoritetsgrupper. Forskning är därför oerhört viktig och här har en av de rikaste stammarna nu beslutat att dra sitt strå till stacken i form av två penningbidrag om vardera 20 000 dollar till organisationerna The American Diabetes Association och Joslyn Diabetes Center. Pengar som samlades in i september månad under en stor golfturnering som spelades på stammens berömda bana Lake of Isles.

EN LITEN REFLEKTION

Titta på bilden ovan. Mannen i blå skjorta och slips, mellan den bastanta damen i rött och den lilla damen i svart, är så nära man kan komma en indianhövding - faktiskt! Det kanske ni inte tänkte på, va'...? Det händer att jag får frågor om det fortfarande finns indianer som bor i tält och lever på jakt och fiske. Jag brukar bli nästan lika trött varje gång. Indianer är som vanliga amerikaner. Lever i stort sett efter de principer, tankar och värderingar som amerikaner i allmänhet gör. Sedan finns det naturligtvis alla tänkbara varianter och ytterligheter förstås. Men gör det inte det bland vita amerikaner också? Så här ser alltså en typisk indianhövding ut idag. Förlåt att jag kanske skrynklar till den där romantiska tanken en aning...

HELIG PLATS RÄDDAD FÖR FRAMTIDEN ÅT SIOUXERNA

Den siouxindianska samorganisationen "Great Sioux Nation", eller "Oceti Sakowin", som representerar alla de olika siouxstammarna, har genom ett jättearbete lyckats titta och låna ihop nio miljoner dollar, vilket krävdes för att lyckas köpa ett stycke land i hjärtat av Black Hills. Ett landområde som i alla år har varit en central punkt i deras religiösa föreställningsvärld och dit stora grupper valfärdar varje år för att utöva religiösa ceremonier. Platsen heter Pe Sla, eller i den vita världen, Reynolds Prairie och ligger strax norr om Deerfield Lake, i Pennington County, mellan städerna Lead och Hill City. Det har ända sedan de vitas olagliga ockupation av Black Hills efter inbrytningen 1874, varit en boskaps ranch, som av den nuvarande ägaren, familjen Reynolds, sedan augusti varit ute till försäljning genom auktion. Det handlar om ett 2000 acres stort så kallat "Black Hills Montane grassland", som inte bara är av intresse för indianerna på grund av dess religiösa betydelse, utan också är av ett stort allmänt naturintresse för sin säregna biotop. Genom att indianerna klart har deklarerat, att de vill bevara hela området för framtiden i sitt naturliga

tillstånd och inte utveckla det för någon ekonomisk vinnings skull, så har även naturskyddande myndigheter givit dem sitt fulla stöd.

När nu tidsgränsen för budgivningen, den 30 november, har passerats har alltså siouxernas stamgemensamma organisation kunnat slutföra köpet i en privat affär med familjen Reynolds.

Bakgrunden till indianernas speciella intresse för Pe Sla är att enligt legenden Morgonstjärnan störtade till jorden här och dödade sju varelser som i sin tur hade dödat sju kvinnor. För att hedra de dödade kvinnorna så placerade Morgonstjärnan därefter de sju kvinnornas själar på himlavalvet och det är den stjärngruppen vi numera kallar Plejaderna.

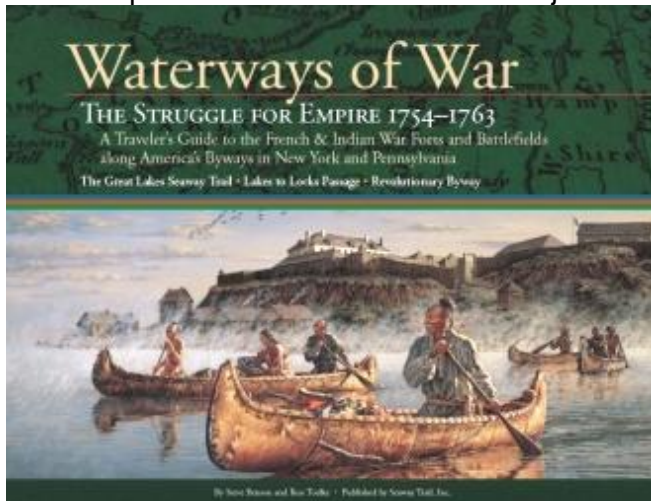
Det som gör området speciellt intressant ur naturvårdssyfte är dess säregna form, med en i stort sett kal gräsprärie helt omgiven av skogklädda kullar och bergsformationer. Ett område med en mycket rik men ändå tämligen särpräglad flora och fauna. På grund av den tydliga avgränsningen mellan den tämligen kala gräsmarken och de omgivande skogsområdena kallas dalen också ibland för "Old Baldy". Hit kommer årligen grupper från alla de olika siouxstammarna för att genomföra sina Soldanser och andra ceremonier.

Det här är det första försöket där alla siouxstammarna har lyckats gå samman och beslutat sig för att köpa tillbaka land - egentligen alltså sitt eget land. Ett beslut som man tidigare aldrig har kunnat enas om, då det funnits starka slitningar mellan de falanger som menar att landet redan är deras och att det olagligt ockuperas av de vita, samt de som menar att man aldrig kommer att helt kunna bli av med de vita och därför i stället borde acceptera de stora penningbelopp som myndigheterna trots allt har gått med på att betala som en slags gottgörelse för att man för drygt 130 år sedan stal landet från indianerna. Att nu då faktiskt börja att förhandla och slutligen köpa tillbaka detta land är alltså mycket kontroversiellt, då det i praktiken slår undan fötterna för de grupper som envist framhärdar i tanken att landet fortfarande är deras och att de vita därför omedelbart måste lämna det tillbaka.

MINA SENASTE BOKINVESTERINGAR

Naturligtvis influerad av alla de intryck den senaste medlemsresan gav, så har mina senaste bokanskaffningar samtliga handlat om de indianska kulturerna i USA's nordöstra hörn. Och då främst områdets krigshistoria. Det är därför två direkta krigshistoriska böcker och dessutom en rikligt illustrerad "resehandledning" för det här området. En bok som vi alltså borde ha haft **innan** vi åkte!

En enkel presentation av dessa böcker följer här. Och vi börjar väl då med "resehandledningen".

Waterways of War, av Steve Benson och Ron Toelke. Utgiven av Seaway Trails, Inc., Sackets Harbor, New York.

Copyright 2009. ISBN:978-0-943689-09-8

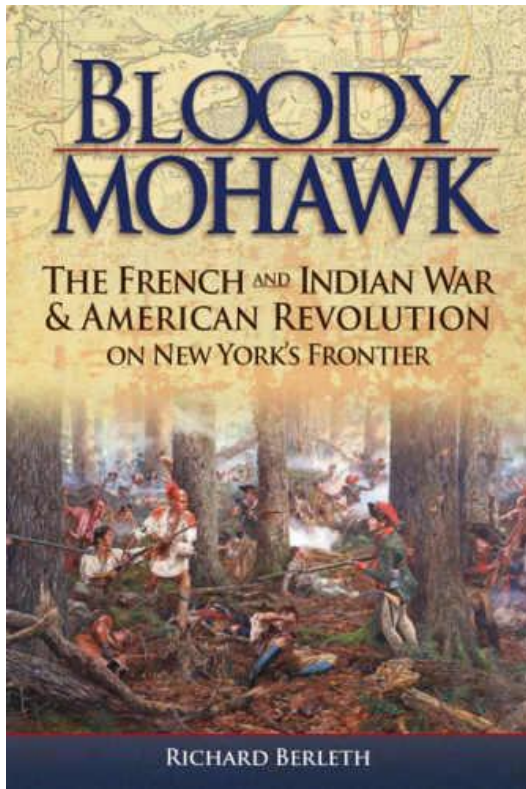
Storleken är 28 x 21,5 cm och omfattande 57 sidor, med mjuka pärmar.

Det här är alltså en slags turist / historiebroschyr som kan användas för att hitta till / få information om ett antal historiska platser med koppling till "the French & Indian War" 1754 - 1763.

Den är uppbyggd efter en mall med relativt kortfattade presentationer (en, eller ett par

sidor om vardera) i text och bild av historiska platser, fort och slagfält med koppling till den här historien. Valet av platser är gjort utifrån dess placering utefter tre stycken organiserade turiststråk: The Great Lakes Seaway Trail (sex platser), The Revolutionary Byway (sex platser) och Lakes to Locks Passage (sju platser). Dessutom inleds boken med en introduktion och en översikt av kriget. Sedan avslutas den med lite allmän information, en enklare bibliografi samt en "timeline" över kriget. Av speciellt intresse kan vara de Internetlänkar som leder till vidare information. Tekniskt är det en bra bok. Texterna är lättlästa och bilderna är både många och till övervägande delen intressanta och bra. Allt är i färg på glättat, kraftigt papper. Priset är \$9.95. Har inte sett att den finns att köpa här i Sverige.

Bloody Mohawk; The French and Indian War & American Revolution on New York's Frontier, av Richard Berleth, på förlaget Black Dome Press Corp., Delmar, New York, 2010

Är en stabil utgåva med mjuka pärmar i formatet 22,5 x 15 x 2,25 innehållande hela 370 sidor. ISBN 9781883789664. Priset är \$19.95. Finns även hos Adlibris för 127:- SEK, samt hos Bokus för 139:- SEK. Illustrerad med 18 svartvita bilder samt 4 kartor. Papperskvalitet, bindning och skärning mycket gediget utfört. Boken fick pris i Independent Publishers Book Awards.

Det här är kanske inte den mest kända av alla böcker om The French & Indian War, men tycks ändå vara en synnerligen gedigen genomgång av den del av dramat, som den avser att skildra. Bokens titel är nämligen något missvisande, eller snarare, den är lätt att misstolka. Det handlar alltså inte så mycket om Mohawkindianerna, utan är snarare en beskrivning av Mohawk Valley, ett land som förvisso var centralt såväl för Frankrikes och Englands kamp om Irokesernas land, som det var centralt för den Amerikanska Revolutionen och för starten av det nya United States of America. Det är alltså inte heller en fullödig historia om kriget som sådant. Här får vi i stället följa med författaren Richard Berleth på en resa genom både tid och rum, där han berättar om dalens historia och om de människor som levde och verkade här och som involverades under

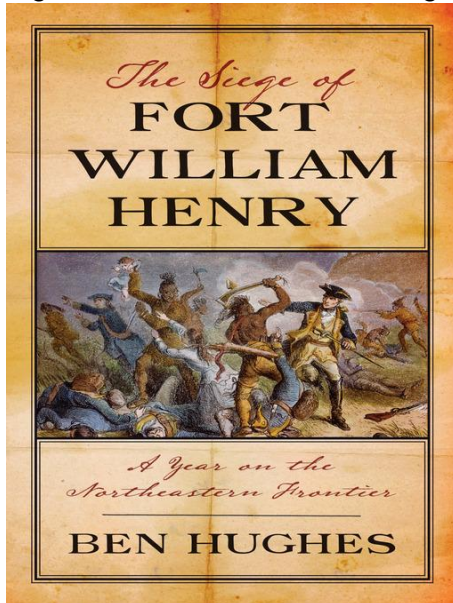
striderna och påverkades av historiens gång. Men naturligtvis finns ändå mycket av krigshistorien här, då dalen låg i centrum av det land man slogs om och kanske var den byggd som blev allra mest härjad och förödd.

Från Amazon saxar vi följande sammanfattning:

"This sweeping historical narrative chronicles events instrumental in the painful birth of a new nation from the Bloody Morning Scout and the massacre at Fort William Henry to the disastrous siege of Quebec, the lopsided Battle of Valcour Island, the horrors of Oriskany, and the tragedies of the Pennsylvania Wyoming Valley massacre and the Sullivan-Clinton Expedition's destruction of the Iroquois homeland. Caught in the middle of it all was the Mohawk River Valley. Through 1763, culminating with the French & Indian War, a series of colonial conflicts between the French and British raged along the North American frontiers. In the Province of New York, French intrusions were turned back with great loss of blood and treasure at places like Lake George and Ticonderoga, while Mohawk Valley towns were raided, plundered, and sometimes, as with Schenectady, virtually wiped off the map. In the American Revolution, patriots wrenched the Mohawk Valley from British interests and the Iroquois nations at fearsome cost. When the fighting was over, the valley lay in ruins and as much as two-thirds of its population lay dead or had been displaced. But by not holding this vital inland waterway, the gateway to the West, the river between the mountains, America might have lost the Revolution, as well as much or all of the then-poorly-defined province of New York. Oriskany, Cherry Valley, Cobleskill, Canajoharie, German Flats, Unadilla, Andrustown, a line of battle sites and destroyed settlements, colonial and Native American, smoldered the length of the Mohawk Valley by war's end, all the way to the Finger Lakes region where the great towns of the Seneca Indians lay in ruins in the wake of Washington's reprisals for the Wyoming Valley

raid. The fury of the war increased year by year in the Mohawk Valley, escalating to total war and near-genocide. It didn't have to be that way. Streaming with colonial traffic, the Mohawk River Valley earlier in the 18th century had become a place where the core ethnic groups of an emerging nation Native Americans, Palatine Germans, Scots-Irish, Dutch, English, and Highland Scots met in commerce and partnership and relative peace and security. Then, wrenched apart by brutal political partisanship, the very social and cultural diversity of the Mohawk corridor made the upheavals when they finally came as violent and pitiless as anywhere".

The Siege of Fort William Henry: A Year on the Northeastern Frontier, av Ben Hughes, utgiven av Westholme Publishing, Yardley, Pennsylvania, 2011

Inbunden bok med separat omslagspapper (duster) i formatet 24 x 16 x 2,8 cm. 338 sidor på ett något grövre och kraftigare papper. ISBN:978-1-59416-146-9. Priset är \$28.00. Finns även hos Adlibris för 206:- SEK, samt hos Bokus för 207:- SEK.

Illustrerad med 40 svartvita bilder och kartor.

Tekniskt utförande mycket bra, även om papperet känns tämligen grovt.

Om den föregående boken hade en något missvisande titel, så är det här en bok som uteslutande handlar om den dramatiska händelsen, när fransmännen satte det engelska Fort William Henry under belägring och den engelske kommandanten, överstelöjtnant Monro, till slut fick kapitulera och avtåga, bara för att direkt råka i ett indianskt bakhåll. Här låter boktiteln oss alltså tveklöst veta vad boken handlar om. (Och ni som har sett filmen "Den Siste Mohikanen" vet också vad det handlar om).

Författaren Ben Hughes låter oss få ta del av den dramatiska historien främst genom tre ögonvittnens upplevelser. Det är fransmannen Louis Antoine de Bougainville, en ung stabsadjutant och blivande upptäckare. Vidare en sergeant ur överste Phineas Lyman's kolonialtrupp från Connecticut vid namn Jabez Fitch, samt nipissinghövdingen Kisensik. Men halva boken är i stort sett utpräknningar av olika deltagande personer och deras öden och upplevelser i dramat.

Från andra recensioner klipper vi följande:

"Immortalized in "The Last of the Mohicans," the True Story of a Pivotal Battle in the British and French War for the North American Continent. The opening years of the French and Indian War were disastrous for the British. In 1755 General Braddock's troops were routed at the Battle of Monongahela and by the middle of 1756 Fort Oswego on Lake Ontario had fallen. Hindered by quarrelsome provincial councils, incompetent generals, and the redcoats' inability to adapt to wilderness warfare, Britain was losing the war. In 1757 the 35th Regiment of Foot stepped into the breach. A poorly trained assortment of conscripts, old soldiers, and convicted criminals, led by Lieutenant Colonel George Monro, the regiment was destined to take center stage in the most controversial event of the war. Fort William Henry on the southern shore of New York's Lake George was a key fortification supporting British interests along the frontier with French America. Monro and his regiment occupied the fort in the spring of 1757 while Britain planned its attack on the key French fortress at Louisbourg, Nova Scotia. Learning that most of Britain's military resources were allocated to Louisbourg, the French launched a campaign along the weakened frontier. French Commander Louis-Joseph de Montcalm and his American Indian allies laid siege to Fort William Henry; Monro could not hold out and was forced to surrender. As part of the terms, the British regiment, colonial militia, and their camp followers would be allowed safe passage to nearby Fort Edward. The French watched in horror, however, as their Indian allies attacked the British column after it left the fort, an episode that sparked outrage and changed the tactics of the war. Seen through the eyes of participants such as Louis Antoine de Bougainville, a scholarly young aide-de-camp, Jabez Fitch, an amiable Connecticut sergeant, and Kisensik, a proud Nipissing chief whose father once met Louis XIV in the marbled halls of Versailles, "The Siege of Fort William Henry: A Year on the Northeastern Frontier "uses contemporary newspaper reports, official documents, private letters, and published memoirs to bring the narrative to life. From Indian councils on the banks of the Saint Lawrence River and bustling military camps in northern New York to the

narrative's bloody denouement on the shores of Lake George, the reader is immersed in the colorful, yet brutal world of eighteenth-century northeastern America. In this comprehensively researched book Ben Hughes re-creates the events leading up to and following the siege, using a wealth of firsthand accounts by participants from both warring powers, the colonials caught up in the struggle and the American Indians involved. Alternating his chapters to focus on the opposing camps, he presents an eye-opening drama of differing societies and codes of honor on a collision course toward a bloody, tragic climax".

ONNITELLA SUOMI

Så till slut vänder vi oss i dag till våra finska Indianklubbsvänner och gratulerar er i Finland på er Självständighetsdag - **GRATTIS!**

(Ursäkta mitt primitiva försök till finska - men som tur är klarar jag skånska något bättre i alla fall)
Och så hoppas vi att ni är snälla mot oss i ishockey i vinter.

Vi hörs...
Bertil Thörn